

A házasság és az egyedül Istennek ajándékozott intimitás, a cölebsz élet szépsége

Az emberben él egy olthatatlan vágy arra, hogy a legbensőségesebb módon egyesüljön azzal, aki feltétel nélkül szereti őt, és akit gyengéden viszontszerethet. Isten férfinak és nőnek alkotta az embert, és meg akarja ajándékozni a **szeretben való egyesülést**, az egység csodálatos tapasztalatával. A hitvesi szeretetben két ember egymásnak ajándékozza magát, szövetséget köt holtomiglan holtodiglan. Ezt a szeretetben való egységet fejezik ki a testükkel is, amikor egymásba belefeledkezve egymáséi lesznek, és erre a szeretetre bízza rá Isten egy új, megismételhetetlen emberi személy létrejöttét. Kettejük viszontagságokkal teli, közös története a törekenység és kiengesztelődés tapasztalatával kifejezi azt a kalandot is, amire Isten vállalkozott, amikor az emberben hasonló társat teremtett magának, akinek nemcsak életet adott, hanem Krisztusban életét adta érte.

A hitvesi szeretet-szövetség az egyik legszebb valóság, amit ember itt a földön megtapasztalhat, mégsem beteljesülése az ember titkának. Törekeny dolog: megtörténhet, hogy szeretett társam megváltozik, sőt hűtlenné lehet, és meg is halhat. Isten általa csak **ízeltőt ad** abból a hűség, gyöngéd, áldozatos szeretetből, amivel Ő maga szeret minket. Senkivel sincs olyan szoros kapcsolata egy teremtménynek, mint magával a Teremtővel, aki szeretetből teremtette őt, a Megváltóval, aki feláldozta magát érte, aki saját Magával: szent Testével és Lelkével ajándékozza meg, hogy végérvényesen az övé legyen: **„Magadnak teremtettél, Istenünk,** és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned.” – írja Szent Ágoston.

Isten minden emberi személyt így szeret, és mindenkinek – akármilyen kockázatos ez - szabadságot adott, hogy képes legyen teljes szívéből, lelkéből és elméjéből viszontszeretni Őt. A legtöbb embert éppen **a hitvesi és a szülői szeretet által akar megformálni**, hogy képessé váljon a szívből jövő, önzetlen, áldozatos szeretetre, hogy amikor halálában találkozik Teremtőjével, fel tudja ismerni Őt, aki csak Szeretet. Mégis meghív egyeseket már itt a földön arra, hogy **egyedül Vele egyesüljenek**, egyedül Annak ajándékozzák oda legbensőbb intimitásukat, aki életet ajándékozott nekik, aki Jézusban életét adta és Lelkét kitette értük. Életük így üzenet lesz embertársaiknak arról, hogy az ember számára **Isten egyedül elég**: Ő a boldogság maga. A cölibátussal arra hív meg Jézus, hogy egyedül az Ővé legyek, úgy, ahogy Ő teljesen az Atyáé.

Jézus maga cölebsz életet élt. Az **Atyával való egysége** volt életének legbensőbb titka. Éjszakákat töltött Isten imádságában. Azt vallotta, hogy az Ő eledele nem más, mint hogy Atyja akarátát teljesíti. A Vele való szeretetkapcsolatába ölelte bele az embereket: „Amint engem szeret az Atya, **úgy szeretlek én is Titeket**” – mondta tanítványainak. Ennek a szeretetnek a megélésére hívja meg őket is: **„Szeressétek egymást, amint én szeretlek Titeket.”** Jézus tanítványa az Ő szeretetét közvetíti.

Az emberek komoly része **lelki magányban él**, mert senki sincs, aki feltétel nélkül szereti és elfogadja őt, akivel meg tudná osztani lelkének titkait, akivel szeretetben egyesülne. Az, hogy van partnere, még súlyosbíthatja is a dolgot, ha a másik lelkiekben nem társa. Így talán éppen az intimitás pillanataiban éli át legélesebben azt az ellentmondást, ami a testi egyesülés és a lelki közömbösség között feszül, amikor a másinak inkább a testére van szüksége, mint a lelkére, pedig ő személy: tele annyi gyógyulásra szoruló sebbel és kielégítetlen vágyakozással. Nagyon is rászorul arra, hogy őt magát ölelje át a társa: egész történetével, lényének titkával. Ehelyett sokszor bizony „az ágy közös, a párna nem”, ahogy Pilinszky írja. Aki nem éli meg, hogy életének Teremtője gyöngéden és visszavonhatatlanul szereti őt, annak az élete előbb-utóbb menthetetlenül **társtalanná válik**, ha előbb nem, akkor azon a ponton bizonyosan, amikor szembekerül testi egészségének szétfoslásával és végül saját személyes halálával. Mennyire szüksége van arra, hogy legyenek, akik életükkel hirdetik meg számára azt az örömhírt, hogy **Valaki övele szeretetből személyes egységre vágyik**, és hogy ez a Valaki a mindenben hatalmas Isten Maga.

Az Egyház Urának, Jézusnak tanítása és személyes példája alapján nagy kincsnek és **ajándéknak tartja, ha valakit Isten úgy akar teljesen lefoglalni magának**, hogy Ő legyen a meghívott ember életének **egyetlen bensőséges Társa**. Erről az ajándékról tanúskodik a szerzetesek életformája. Ezt mutatja az is, hogy a közösségek élére olyan vezetőket állít, akiknek Isten megadta ezt az ajándékot, és Jézus cölebsz életformájára hívta meg őket. Ha teljes szívvel válaszolnak erre a hívásra, életük örömhír lesz mások számára, beszédes tanúbizonysága Isten szépségének, amely megragadta őket.

Roska Péter